

Sorge-myrtten öfwer
... grefwinnan fru
Eleonora Margareta
Brahe, ...
landzhö...

Höök, Sveno N.,

1 Ic Fol.

National Library
of Sweden

Gorge-Meyrten

Öfwer

*Amun farnen
Gud. Verden of f*

Den i Liden Högdtälstade nu effter döden Högstfaknade/
Inn som Högwålborne Brestwinman

**Fru ELEONORA
MARGARETA Brabe/**

Kongl. May. & Gro-Man och Landhövdinges öfwer
Nyland och Latwastehus Lahn /

Den Högwålborne Baronens

Herz CARL Bondes

Högälstelige Huus - Fru /

Då des Salige Siälehus blef beledsagat till sitt Hwiftorum/
med wederbörlig Pompe, uti en Hög och Förnäm Församblings
Närwaro i Kongl. Ridderholms-Kyrkian / som skedde
den 9. October Anno 1692.

Til wälment tiensf strödde på des Graff och döda Mull /
aff

SWEN HÖSK.
Aul. Brah. Conc.

STOCKHOLM /

Tryckt uti Kongl. Boktryckerijet / hoos Sal. Wankijfs Effterlefwerska.

Himblars höge Gud hwad mån å färde twara?
Här höres Sorgeliud i wida Lufften fara/
Aff spåda Barnens Mun som knapt lärt skilia åt
Från höger wänstra Hand! Ach hwad för klage Gråt!
Hwad trycker Pärlewätt på the Hög- Adlas Kinder
Förwisso ha the fått en Sorg som Hiertat binder:
Ty Kung Darius båd när af hans Ögon flöt
Den salta Tårastod / då twar hans Wän nyss död.
Hwij draga the nu Flor som blänkte före som Solen?
Hwij är så Himlens Ljus betäkt med tiäcka Molnen?
Märk! Phæbus på sin Thron en Zirlig prydnad bär
Att intet uppå Jord des ljfe funnit är;
Han lysar/ wärmer wäl och gler död ting sin lefnad /
Att the med Glädie stor tiltaga i god trefnad:
Men när han sierran går alt till then södre Ort
Sitt Ansicht gömmer bort bak om then mörka Port /
Strart uti hamn och hål då följer kulna Qualler
Som Kiöld med Snid och Ur of mächta ting tilställer.
Sen Sol aff Strålar mång / rätt som hon i sitt Hus
Gaf glans i fullan gång och androm delte Ljus/
Intränger Ödet sig och mörker hannes Strålar;
Strart mörker hon ther wid och swart sin Himmel målar.
Här wid utbryter Sörg / stor klagan/ Suck och Pust/
Aff deras Hiertas Bårg som lefwat uti Lust
Med then Wälborne Fru och allom Täck Grestwinna/
Den Adla Dygde- Cron nu Himbla- Kiär Gudinna.
Ach bittra bleka död! hwij ställer tu tig så /
Them låter lefwa qwar / som här wid Kryckan gå/
Dä röstwar bort med hast en Rachel och en Sara
För Barnen små en Mor? Ey wiliandes här spara
En Dam af Härkomst god / till Werlden burin framman /
Uprunnen som en Ros af en Högprinslig Stamm.
Du mörksens Konung grym jag wet tu alla tuchtar/
Dä tu för ingen ting / ey ewigheten fruchtar /
Du anser ey nån Kung / ey Lård / ey grå af Ur /
Du achtar ey en Ung fast han här Gulbodd går:
Tu låser up så lätt ten röda Cammar löna /
I hwilken Siälen twar sin wåning har then sköna.
Gack / gack fördenstull bort och låt här med bero
Nog har tu gestat nu i detta Adla bo.
Du wittnar Herz Barons CARL BONDES Täre-Strömmar
Tän Sörg som Hiertat bär / hart klämmer / twingar / ömmar;
Ty när han bäst sin Tijd med Sara lefwa tänkt
I Glädie / Lust och Friid / som honom Gud har skänkt /
Theß

Thes luffwa Sommardag i Winter Natt sig wandlar!
Allt effter sitt behag med sina Gud så handlar.

Lar tenne Kalk emoot och bittra Sorgebröd

Th Jesus med sin Nåd Er stärker i all nöd.

War tröst och wid godt mod Er Kabel utaf Jorden

Ar tagen sitter nu wid luffwa himbla-Borden

Der bittra Sorgers Dryck som Wården skänker in

Sin äntlig ånda får och blir wänd i sött Wijn:

Der I i sinom tijd med Tron och Skolen hampna/

Och Eder Jesum blijd i Kiärligheet omfampna.

I Nole Roser små som nyss Er sägring nått

(Jag klaglig säja må) at I stor Sorg ha fått/

Uff dödsens häfflighet som mit om dagen lyste

I det Er Fru-Moor kiär/ den Er fampntog och kyste/

Uthi sin bästa flor är lagd på swarta Bår

Allt från Er Sgon gå och resefärdig står!

Thet at begrunda rätt/ ey hinna Er Åhr Unga

Beklaga som sig bör kan ey Er spåda Tunga.

Ar därför önskan min/ at Jacobs Angel kiär/

Han wil sin nådes dagg utgiuta när och fiär

På Eder Siäl och Kropp/at I må städse grönstas/

Som Roser wåra upp/ det framgent af mig önskas!

Till des ten Angla Sol ikläder Er sin glantz

Och I aff Herrans Hand bekommen Seger Erans!

Des Her-Far/ Fru-Moor/ Slächt/ mottager denne Bäckar

Som Gud Ehr har tilrächt/ fast han ey smakar läcker/

Uffstär med Sgons flöd och fatter Siäla-Tröst

Ehr't Barn är för Gudz Thron och aff all wända löst;

Th i sin sidsta kamp behölt hon rätta Trona/

Jördensfull strart hon fan den smucka Åhre-Trona/

Med hwilken hon bekrönt nu står i helig Skrud/

Inför den högstes Son och är hans Kiära Brud.

I Himbla Kiära Siäl/ låt tig man hädan lijda;

Th länge lefwa här med alsköns Sorg är strjda:

Anställ tin Lijftijd så at tu antwardar wäl

I dag och allan stund tin Kropp och dyra Siäl/

Uthi Gudz höggra Hand (förr än thet blifwer Dwa'ller)

At tu med Hälgon all må ewigt lefwa säller/

Der Gud stelf Dagen är/ och aldrig blifwer Natt/

Der Lambert Lijset gier med tusend Strålar sat!!!

DISCE MORI, UT VIVAS SEMPER.
MORS CERTA, HORA INCERTA. NON MORIAR, SED VIVAM.

Arbiter summus rerum humanarum Protoplastas imaginem
ejus gestantes in paradysum introduxit ubi Læticia ineffabi-
lis bonorumq; Copia desiderabilis floruit, excelluit. Ast
Cœlitus impositi ordinis confusione accidente, omnis generis mala
emergebant, adfluebant. O repentina mutatio! O durum & exitia-
lem Pomi morsum! proh dolor! Tunc benignæ naturæ miraculum
Homo funditus periisset, ni Salvatoris meritum intercessisset. DEO
Triuni Laus! Nunc omnes unum sumus in Christo, qui Baptismatis
unda aspersi, sive Mas sive foemina, *COMES* Nobilissima, genero-
sissima, *CORONA* virtutum cœlestium Splendidissima, Vixit dum
vixit, magnum pietatis exemplum, passa ut fidelis, triumphat ut
Martyr: jam vero Beata; Non ex intensissimis partus doloribus,
Sub quibus fatale prælagium implevit; sed Fide vivifica, quæ
hominum opus non agnoscit socium. sumit primitias fructus
sui, non ex merito, verum ex gratia, ubi dolor nunquam
sentitur, ubi gemitus nunquam auditur, ubi lætitia sem-
per habetur; Ibi summa securitas, segura tranquillitas,
tranquilla felicitas, felix æternitas. Io! Siste viator
gradum! Quid vita, nisi luctus? Quid luctus, nisi
acerbitas? Quid acerbitas, nisi mortis prodro-
mus? Vita nostra est bulla micans coloribus
evanescentibus, flos fulgens sub aurora
matutina, Horologium horas sibi
destinatas absolvens. Quemad-
modum Luna sidus illud ma-
gnum crescit & decrescit;
Ita perpetuo quo-
dam motu cuncta
agitantur, & est
nostra fors sæpius vicissitu-
dinibus obnoxia. Quisquis
es mortalium Cogita, eo-
dem introitu gau-
dent omnes, exi-
tum varium sorti-
untur varii: Attende
Tibi & Spartæ quam nactus;
hanc orna; nam finis omnia
Coronat, Virtusq; post funera vivit;